

Moře samoty

Hana Zagorová

Kudy's bloudil v lodce z papíru,
vírem světa, příbojem vesmíru.
Řekni, jaký maják svítí na hroty útesů,
na hroty útesů a mělčin samoty.

Říkáš zářil škvírou ve dveřích
v jeho lampě já doplňuju líh.
Čekám až sem vstoupí někdo,
snad někdo jako ty,
snad někdo jako ty,
vyplavený mořem samoty.

Čekala jsem léta až jsem nakonec
kanárovi v koutě otevřela klec.
Řekla jsem si snad mě zachrání
sedmdesát prášků na spaní.
Řekla jsem si snad mě zachrání
sklenka vody a sedmdesát prášků na spaní.

Když otáčím klíčem ve dveřích,
stojíš tu, tak ty's to přece stih'.
Zachránit mě moh' jen někdo,
jen někdo jako ty, jen někdo jako ty,
vyplavený mořem samoty.

S touhletou povídkou stojíš ve dveřích,
ani ten můj kanár ti moc nevěří.
Jako Noe z Archy, já ze dveří
pustím ptáka - temno rozčeří,
který vlny temna rozčeří.
Zkusíme to - já a ty,
ustup moře samoty.